

ตอนที่ 6

พระคริสต์ในฐานะผู้ที่มิอำนาจทั้งสิ้นในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก

ข้อพระคัมภีร์: มธ.7:29; 21:24; ลก.5:24; รม.9:21-22; ฮบ.13:17

I. เราต้องมีค่านิยามของ “อำนาจ” — มธ.7:29:

1. ค่านิยามที่ดีที่สุดของอำนาจคือ “ฤทธิ์อำนาจหรือสิทธิในการออกคำสั่ง, ตัดสินใจ และบังคับให้เชื่อฟัง ซึ่งมักเกิดจากฐานะตำแหน่งที่มีฤทธิ์อำนาจหรือมีความเชี่ยวชาญ.”
2. ในพระคัมภีร์ อำนาจ คือ “สิทธิในเชิงศีลธรรมในการใช้ฤทธิ์อำนาจ ซึ่งในที่สุดแล้วก็มาจากพระเจ้าและริเริ่มมาจากพระองค์.”

II. พระเจ้าทรงเป็นอำนาจสูงสุด; พระองค์ทรงมีอำนาจทั้งสิ้น — รม.9:21-22:

1. อำนาจของพระเจ้าเป็นตัวแทนถึงตัวของพระองค์เอง; ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเป็นตัวแทนถึงการทำงานของพระเจ้าเท่านั้น — มธ. 21:24; ลก.5:24.
2. อันที่จริงแล้ว อำนาจของพระเจ้านั้นคือตัวของพระองค์เอง; อำนาจนั้นออกมาจากสิ่งทรงเป็นของพระองค์เอง — วอ.22:1.
3. อำนาจทั้งสิ้น — ด้านฝ่ายวิญญาณ, ด้านฐานะ และด้านการปกครอง — ล้วนมาจากพระเจ้า — 2กธ.10:8; 13:10; ยส.19:10-11; ยนช.9:6.
4. เมื่อเราสัมผัสกับอำนาจของพระเจ้า เราได้สัมผัสกับตัวของพระองค์เอง — ยชย.6:1-5:
 - (1) การพบกับอำนาจของพระเจ้านั้นก็เหมือนกับการพบกับพระเจ้า — อมส.4:12.
 - (2) การติดต่ออำนาจของพระเจ้านั้นก็เหมือนกับการติดต่อตัวของพระองค์เอง.
5. ในความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้านั้น ไม่มีอะไรที่สำคัญไปกว่าการสัมผัสกับอำนาจ — กจ.9:5; มธ.11:25.
6. การรู้จักอำนาจเป็นการเปิดเผยทางภายในมากกว่าที่จะเป็นคำสอนทางภายนอก — กจ.22:6-16.
7. มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นอำนาจต่อมนุษย์โดยตรง; อำนาจอื่นๆ ล้วนเป็นอำนาจโดยทางอ้อม — ตัวแทนอำนาจหรือผู้รักษาการแทนอำนาจนั้น พระเจ้าเป็นผู้แต่งตั้ง — ดนอ.4:32, 34-37:
 - (1) มีเพียงเมื่อเราพบกับอำนาจของพระเจ้า เราจึงจะมอบน้อมต่อตัวแทนอำนาจที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งได้ — มธ.28:18; ฮบ.13:17; 1ปต.5:5.
 - (2) พระเจ้าทรงเรียกร้องให้เราไม่เพียงแต่มอบน้อมต่อพระองค์เท่านั้น แต่ยังต้องมอบน้อมต่อทุกคนที่เป็นตัวแทนอำนาจด้วย — รม.13:1-7; 2กธ.10:8; 13:10; ฮบ.13:17.
 - (3) คนทั้งปวงที่ไม่ยอมมอบน้อมต่ออำนาจโดยทางอ้อมของพระเจ้าย่อมไม่อาจมอบน้อมต่ออำนาจโดยตรงของพระเจ้าได้.
 - (4) พระเจ้าทรงต้องการให้เรามอบน้อมต่ออำนาจโดยทางอ้อม — ตัวแทนอำนาจ — เพื่อเราจะได้รับการหล่อเลี้ยงฝ่ายวิญญาณ.
8. เราทุกคนต้องพบกับอำนาจ, ถูกจำกัดโดยพระเจ้า และรับการนำพาโดยตัวแทนอำนาจของพระองค์ — ยชย.37:16; ฟป.2:12; ฮบ.13:17.

III. ในจักรวาลนี้มีหลักการที่ยิ่งใหญ่อยู่สองอย่าง — อำนาจของพระเจ้าและการเป็นกบฏของซาตาน; ความขัดแย้งเพียงหนึ่งเดียวระหว่างพระเจ้ากับซาตานนั้นเป็นเรื่องของอำนาจ — กจ.26:18; กซ.1:13:

1. การเป็นกบฏคือการปฏิเสธอำนาจของพระเจ้าและไม่ยอมรับการปกครองของพระเจ้า:
 - (1) เดิมซาตานเป็นหัวหน้าทูตสวรรค์ที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้าง แต่เนื่องจากความเย่อหยิ่งของมัน มันจึงยกชูตัวเอง, ละเมิดอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้า, เป็นกบฏต่อพระเจ้า, กลายเป็นปรปักษ์ของพระเจ้า และก่อตั้งอาณาจักรของตัวเองขึ้นมา — ยชย.14:12-14; ยอช.28:2-19; มธ.12:26.
 - (2) เมื่อมนุษย์ทำบาป มนุษย์จึงเป็นกบฏต่อพระเจ้า, ปฏิเสธอำนาจของพระเจ้า และไม่ยอมรับการปกครองของพระเจ้า; ที่บาเบลมนุษย์ได้รวมตัวกันเป็นกบฏต่อพระเจ้าเพื่อสล้างอำนาจของพระเจ้าออกไปจากแผ่นดินโลก — ยนช.3:1-6; 11:1-9.
2. ถึงแม้ว่าซาตานจะเป็นกบฏต่ออำนาจของพระเจ้าและถึงแม้ว่ามนุษย์จะละเมิดต่ออำนาจของพระเจ้าโดยการเป็นกบฏต่อ

พระองค์ พระเจ้าจะไม่ทรงปล่อยให้การเป็นทาสดำเนินต่อไปเรื่อยๆ; พระองค์จะทรงก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์ขึ้นมาบนแผ่นดินโลก — วว.11:15.

3. ประเด็นที่เป็นศูนย์กลางของข้อพิพาทในจักรวาลนี้ก็คือ ใครคือผู้ที่มีอำนาจ — 4:2-3:
 - (1) เราต้องโต้แย้งกับซาตานโดยการยืนยันว่าอำนาจนั้นเป็นของพระเจ้า — กจ.17:24, 30.
 - (2) เราต้องตั้งใจแน่วแน่ในการมอบอำนาจของพระเจ้าและยกชูอำนาจของพระเจ้า — มธ.11:25.
4. ความบาปแห่งการเป็นทาสนั้นร้ายแรงกว่าความบาปชนิดอื่นๆ — 1ชมอ.15:23.

IV. ผู้ที่เป็นตัวแทนของพระเจ้าพร้อมด้วยอำนาจ (เป็นตัวแทนอำนาจ) จำเป็นต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้:

1. เขาต้องมอบอำนาจ — มธ.8:8-9.
2. เขาต้องตระหนักว่าในตัวของเขาเองนั้นไม่มีอำนาจ — มธ.28:18; 2กธ.10:8; 13:10.
3. เขาต้องรู้จักนำพระทัยของพระเจ้า — อฟ.1:9; 5:17.
4. เขาต้องเป็นผู้ที่ปฏิเสธตัวเอง — มธ.16:24.
5. เขาต้องเป็นผู้ที่เป็นหนึ่งกับองค์พระผู้เป็นเจ้า และมีชีวิตเป็นอยู่ในการสามัคคีธรรมที่สนิทสนมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา — 1กธ.6:17; 1:9; 1ยฮ.1:3.
6. เขาต้องไม่ยึดในความคิดเห็นของตัวเอง และไม่ทำสิ่งต่างๆ ตามความรู้สึกของตัวเอง — 2กธ.3:5.
7. เขาต้องมีความเอ็นดูและพระคุณในการปฏิบัติต่อผู้อื่น — ลก.6:35; เทียบ รม.5:15-16; 1กธ.2:12.
8. เขาต้องเป็นผู้ที่อยู่ในการเป็นขึ้น ดำเนินชีวิตอยู่ในชีวิตแห่งการเป็นขึ้นของพระคริสต์ — 2กธ.1:9; 4:14.
9. เขาต้องอยู่ในสถานะที่ต่ำต้อยต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า — อถฐ.14:5; 16:3-4, 22, 45; มธ.11:29; รม.12:16; ลก.14:7-11; 1ปต.5:5-6.
10. เขาต้องสามารถทนต่อการถูกทำให้ขุ่นเคืองใจได้ — อซด.16:7; อถฐ.14:2, 5, 9, 27; มธ.6:14-15; 1กธ.4:6-13.
11. เขาต้องมีความสำนึกว่าตนเองใช้การไม่ได้ และเห็นว่าตนเองไม่คู่ควร — อซด.3:11; 4:6-7, 10; 2กธ.3:5; 1กธ.15:10.
12. เขาต้องเป็นผู้ที่เป็นตัวแทนของพระเจ้าอย่างถูกต้อง — อถฐ.20:2-13; 2กธ.5:18; อฟ.6:20.

V. การอธิษฐานที่สำคัญที่สุดและการอธิษฐานที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุดคือการอธิษฐานที่ใช้อำนาจ — มธ.18:18; มก.11:20-24:

1. การอธิษฐานที่ใช้อำนาจคือการใช้อำนาจมาสั่งการ — ยชย.45:11; มก.11:20-24:
 - (1) การอธิษฐานที่ใช้อำนาจคือการอธิษฐานที่ออกคำสั่ง — ยชย.45:11.
 - (2) ถ้าเราเฝ้าหวังที่จะมีการอธิษฐานที่มีน้ำหนักและมีคุณค่าต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เราก็ต้องสามารถออกคำสั่งที่ใช้อำนาจต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าได้ — มก.11:23.
2. การอธิษฐานที่ใช้อำนาจมีสองด้าน — ผูกมัดและปลดปล่อย — มธ.18:18:
 - (1) การอธิษฐานโดยทั่วไปนั้นเป็นการอธิษฐานที่ขอให้พระเจ้าผูกมัดและปลดปล่อย.
 - (2) การอธิษฐานที่ใช้อำนาจคือการอธิษฐานที่เราผูกมัดและปลดปล่อยโดยการใช้อำนาจ.
3. คำอธิษฐานใน มก.11:20-24 เป็นการอธิษฐานที่ใช้อำนาจ; การอธิษฐานประเภทนี้ไม่ได้เป็นการพูดต่อพระเจ้า แต่เป็นการพูดต่อ “ภูเขานี้” — ข้อ 23:
 - (1) การอธิษฐานที่ใช้อำนาจไม่ใช่การขอให้พระเจ้ากระทำการสิ่ง; แต่เป็นการใช้อำนาจของพระเจ้าและปรับใช้อำนาจนี้เพื่อมาจัดการกับปัญหาและสิ่งต่างๆ ที่ควรจะถูกขจัดออกไป — ข้อ 23.
 - (2) การอธิษฐานที่ใช้อำนาจไม่ใช่การขอพระเจ้าโดยตรง; แต่เป็นการจัดการกับปัญหาโดยปรับใช้อำนาจของพระเจ้าโดยตรง — อซด.14:15-27.
 - (3) การงานที่สำคัญที่สุดของผู้มีชัยชนะคือการนำอำนาจของพระที่หนึ่งมายังแผ่นดินโลก; ถ้าเราต้องการจะเป็นผู้มีชัยชนะ เราก็ต้องเรียนรู้ที่จะอธิษฐานโดยใช้อำนาจและพูดกับภูเขานี้ — วว.11:15; 12:10.

4. เมื่อคริสตจักรอธิษฐานด้วยอำนาจ คริสตจักรก็ได้ปกครองเหนือแดนมรณา — มธ.16:18:
 - (1) คริสตจักรมีอำนาจที่จะปกครองเหนือทุกสิ่งที่เป็นฝ่ายซาตาน.
 - (2) คริสตจักรควรสยบกิจทั้งปวงของวิญญาณชั่วโดยการอธิษฐาน และควรใช้อำนาจครอบครองผ่านการอธิษฐาน — ลก.10:17-19; มธ.18:18.
5. หากเราอยากอธิษฐานด้วยการอธิษฐานที่ใช้อำนาจ เราก็ต้องมอบน้อมต่ออำนาจของพระเจ้าก่อน; หากเราไม่มอบน้อมต่ออำนาจของพระเจ้าในด้านฐานะ และไม่มอบน้อมต่ออำนาจของพระองค์ในชีวิตประจำวันของเราและในเรื่องที่อยู่ในภาคปฏิบัติจริงทั้งหมด เราก็ไม่สามารถอธิษฐานโดยใช้อำนาจได้ — ยซย.45:11; 1ปต.5:6; วว.22:1
6. การอธิษฐานที่ใช้อำนาจมีสวรรค์เป็นจุดเริ่มต้น และมีแผ่นดินโลกเป็นจุดหมาย — พพร.4:8; 6:10; อฟ.1:22-23; 2:6; 6:18:
 - (1) การอธิษฐานที่ใช้อำนาจคือการอธิษฐานจากฟ้าสวรรค์มายังแผ่นดินโลก ซึ่งเริ่มต้นจากฐานะในสวรรค์และเคลื่อนลงจากสวรรค์มาสู่แผ่นดินโลก — 2:6.
 - (2) การอธิษฐานลงมาข้างล่าง คือการยืนอยู่ในฐานะที่พระคริสต์ประทานแก่เราในสวรรค์ทั้งหลาย แล้วใช้อำนาจออกคำสั่งต่อซาตาน อีกทั้งปฏิเสธทั้งการทำงานทั้งปวงของมัน และป่าวประกาศด้วยอำนาจว่า พระบัญชาทั้งหมดของพระเจ้าต้องถูกทำให้สำเร็จสมบูรณ์ — มธ.6:9-10.
7. ฐานะของการอธิษฐานคือการเสด็จสู่สวรรค์ และอำนาจของการอธิษฐานก็เป็นการเสด็จสู่สวรรค์เช่นกัน; การอธิษฐานทั้งหมดที่อยู่ในการเสด็จสู่สวรรค์คือการอธิษฐานที่ใช้อำนาจ — อฟ.2:6; 1:22-23:
 - (1) การอธิษฐานที่ใช้อำนาจคือการอธิษฐานของผู้ที่สามารถออกคำสั่งโดยยืนอยู่ในฐานะของการเสด็จสู่สวรรค์ — ยซย.45:11.
 - (2) หากเราอยู่ในฐานะของการเสด็จสู่สวรรค์ การอธิษฐานของเราก็จะมีค่าเท่ากับการปกครองบริหารของพระเจ้า คือจะเป็นการปฏิบัติให้เป็นไปตามพระบัญชาของพระองค์ — วว.8:3-5.
8. เมื่อเรามาถึงจุดที่เรามีฐานะฝ่ายสวรรค์และมีอำนาจฝ่ายสวรรค์ และสามารถแปลงเสียงคำอธิษฐานที่ใช้อำนาจออกไปได้ เราก็อยู่บนพระที่นั่ง ครอบครองร่วมกับองค์พระผู้เป็นเจ้า — อฟ.2:5-6; วว.3:21; เทียบ ยอค.1:26:
 - (1) ในเวลานี้ การอธิษฐานของเราจึงไม่เพียงเป็นการอธิษฐานที่ใช้อำนาจเท่านั้น แต่ยังเป็นการอธิษฐานที่ทำการครอบครองด้วย และการอธิษฐานของเราก็จะกลายเป็นการบริหารปกครองของพระเจ้า คือการปฏิบัติให้เป็นไปตามการปกครองของพระเจ้า — รม.5:17, 21; มธ.18:18; วว.8:3-5.
 - (2) หากเราเ็นดีที่จะเรียนรู้ เราจะมาถึงจุดที่เราสามารถหลุดออกซึ่งคำอธิษฐานเช่นนี้เพื่อทำให้พระประสงค์ที่นิรันดร์ของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริง — อฟ.1:10-11; 3:9-11.